Ne yaparsak âyetlerden yüz çevirmiş oluruz?

Osman Pekel: "1- Kur'ân "âyetlerimizden yüz çevirenler" "âyetlerimizi az bir dünya menfaatine değişenler" diyor. Ne yaparsak âyetlerden yüz çevirmiş veya dünya menfaatine değişmiş oluruz? 2- Günümüzde bazılarının, işine gelince Kur'ân ve sünnete, Risale i Nur'a uyması; işine gelmeyince farklı davranarak âyetlerin/ hadislerin/ Risale i Nurun anlamlarını zorlama ile kendince farklı yorumlamasını nasıl anlamalıyız? Bu davranışlarının ahiretteki hükmü nedir? 3- Siyasi tercihte bulunduğu bir partinin işlediği zulümler, o partiye oy vermiş seçmenlerini dolaylı da olsa zulümde pay sahibi yapar mı?"

Şiddetli bir imtihan: "Âyetlerden yüz çevirmek"

İNANMADIĞI İÇİN YÜZ ÇEVİRENLER

Âyetlerden yüz çevirme iki türlü olur:

1-Makbul bir imanı olmadığı için âyetlerden yüz çevirmek. Bunlar üç sınıftır:

a) Cahillik nedeniyle yüz çevirenler. Bunlar gerçekten duymamıştır, görmemiştir,

bilmemiştir. Belli ölçülerde muaf sayılabilirler.

b) İnkâr nedeniyle yüz çevirenler. Bunlar duyduğu halde kabul etmeyenlerdir. Bunlar

mesuldürler.

c) Münafıklık nedeniyle yüz çevirenler. Bunlar inanır gözüktüğü halde gerçekten

inanmamışlardır.

Bunlardan birincisi masum, belki muaf; ikincisi kâfir; üçüncüsü ise tehlikeli ve muzır kâfirdir. Yani münafık, kâfirin de zararlı ve tehlikeli sınıfındandır. Çünkü gerçekte inanmıyor; ama harbî değil, fesat atmak için inanır gözüküyor.

İNANDIĞI HALDE YÜZ ÇEVİRENLER

2- İmanı olduğu halde âyetlerden yüz çevirmek. Bunlar da iki türlüdür:

I) İmanı var, fakat zayıf. Dünya ve metrukâtı ağır basıyor. Medeniyetin sefih görenekleri, modası, havası, felsefesi onun dünyasını doldurmuş, sanki dini olmuş. Ayetlerin ne dediğini merak edecek kadar dimağında neredeyse yer kalmamış. Medeniyet kendisini cahilleştirmiş, Allah'ın âyetlerine karşı gabileştirmiş.

İnsanların böyle medenî cahil kalmalarında devletin de cürmü var şüphesiz. Dini rafa kaldırdın ve dinin haram saydığı hemen her şeyi bir devlet emri haline getirdin mi, başka bir şey yapmana gerek kalmıyor. Ateizm, Feminizm, Materyalizm, Agnostisizm gibi nice cereyanlar da güya işin kültür boyutunu oluşturuyor. İnsanları kültürlü yapıyor! İnsanlar kültürlü ve çağdaş olacağım derken haliyle dinine yabancılaşıyor, dininden kopuyor ve dininin âyetlerinden –belki farkında olmadan- yüz çeviriyor. Kendini bilge de kabul ediyor. Aslında inançlıdır da… Münafık da değildir.

İşte Bediüzzaman'ın, "Öyleler kendilerini beğeniyorlar. Hem bilmiyorlar, hem kendilerini bilir zannediyorlar."1 Dediği zümre çoğunlukla bu zümredir. Bu zümre, seviyelerince konuşmak kaydıyla tebliğe kapalı değildir.

MUHABBETİN GÖZÜ KÖRDÜR

II) İmanı var, imanında zafiyet de yok, takvası da iyidir. Fakat siyasi tarafgirliği ifrat derecede… Ve bunu din kardeşliği hukukunun, adalet duygusunun, liyakat olgusunun üstünde tutuyor. Oy verdiği partiyi yanlışlardan ve hatalardan tenzih ediyor, takdis ediyor, kutsallaştırıyor. Muhabbetin gözü kördür. Bu nedenle partisinin yanlışını doğru, hatasını isabet, zulmünü adalet sayıyor. Bu sebeple de partisinin zulmüne, yanlışına ve hatasına manen şerik oluyor.

Oysa 'zerratı günahkârlardan mürekkep bir hükümet, tamamıyla masum olmaz'2 düsturuyla hareket etse, yanlışını da görecek, doğrusunu da görecek. Yanlışını gördüğünde hakkın hatırı namına, itiraf etmekten ve partisinin organlarını uyarmaktan sakınmayacak. Hakkın hatırını parti hatırına feda etmeyecek. Parti

muhabbetini hukukun üstünlüğünün, adalet duygusunun ve liyakat gerçeğinin önüne koymayacak.

Çünkü bu yanlışlar âyetlerin tasvip etmediği daha büyük yanlışlara kapı açıyor. Ve insan ister istemez parti muhabbetine, âyetlerin emrettiği değerlerden yüz çevirir bir konuma savruluyor. Ve uhrevi mesuliyeti de boynuna takıyor. “Emrolunduğun gibi dosdoğru ol!”3 Ayetinin tokadına da hedef olunuyor.

Öte yandan her zamanın bir hükmü vardır. Bu zamanda terbiye-i İslamiye çok yaralanmıştır. Bu sebeple, bu zamanda siyaset canibiyle İslam düşmanlarına galebe edilmeyeceğine dair Peygamber Efendimiz’in (asm) uyarısı vardır.4 Ve keza, bu sebeple bu zamanda din namına siyaset yapılmaması gerektiği konusunda Bediüzzaman’ın yüz yıldan beri uyarısı vardır.5

Bu sesleri duymak, bu uyarılara kulak vermek için artık çok geç olmakla birlikte, umulur ki tövbeye vesile olur.

Dipnotlar:
1 -Mektubat, s. 27.
2 -Beyanat ve Tenvirler, s. 80.
3 -Hud Suresi: 112.
4 -Tarihçe-i Hayat, s. 131, 132.
5- Emirdağ Lahikası, s. 386.